

Až konečně, po mnoha peripetiích, po mnoha životech,
pocítíme potřebu odcházet dovnitř a ne ven,
až staneme nazí v pokoji svého ticha,
až po hvězdách, světle zatoužíme pro všechny,
až bolest druhých zabolí i nás,
až se propojíme se vším bez touhy vlastnit – nikoho a nic,
takže pocítíme svobodu zevnitř i zvenčí, byť budeme umět milovat,
pak teprve začneme být sami sebou a s ... Ním.

Eva Ova

Rozhovor

EVA OVA:

„Naplnění a radost z tvorby беру jako dar.“

HANA NĚMCOVÁ, obrazy Eva Ova

Jsi výtvarnice, tvoje tvorba zprostředkovává realitu snovou a duchovní - rovinu, o které čteme, kontemplujeme, sníme a snažíme se jí dosáhnout. Jak se propojuješ s rovinou Ducha? Jak přichází inspirace, vhledy, nápady, impulzy?

Stačí trochu ticha a klidu. Každý člověk má „Ducha“ neustále v sobě a stejně tak je stále propojený se vším veškerenstvím. Jde jen o to vnímat, naslouchat Boží existenci v nás. Z nepochopitelných důvodů (i když samozřejmě nepochopitelně pochopitelných, protože každý člověk si prostě prožívá to, co právě má – „umí“) se většina lidí obklopuje vším, co směřuje jejich pozornost „ven“, ale nejhlubší kladné pocity pramení a proudí zevnitř. Tam je nekonečná studnice oné zázračné vody, nebo chcete-li cestička k prameni esence moudrosti, radosti až blaženosti.

Zažíváš propojení při tvorbě? Jsi tím pomyslným kanálem či nástrojem?

Odpověď je vlastně stejná jako u první otázky. Propojení se odvíjí od vnitřního rozpoložení, vnímání a to může být kdekoliv a při jakékoliv činnosti. K tomu je důležitý náš každodenní život, to, jakým směrem se ubíráme uvnitř sebe a jak činíme navenek. „Propojení“ je stav našeho Ducha a srdce a ten se

odrazí v jakékoliv činnosti, kterou vykonáváme. A snad se nějakou tou cestičkou ubírám, protože při tvoření asi propojená jsem, jinak by mne tolik nenaplněvalo ☺.

Překáží ti někdy hlava, tedy myšlenky a ego?

No jo „ego“, to je teď takový populární fenomén k řešení. Ale abych pravdu řekla, já jsem naprosto unavená ze všech teorií, rozborů i řešení, i toho, jak moc mne ego zatěžuje nebo ne. Proto jsem i sama docela dlouho váhala se svými odpověďmi, zda rozhovor pro čtenáře či nikoliv. Každý má totiž v té které chvíli docela a jen tu svou pravdu, své vidění světa a je to tak v pořádku. Každý jsme, kde jsme. Každý máme úplně jinou cestu, jednoho posune to, druhého zase ono. Někomu vyhovuje jít cestou desítek kurzů, kde se nabízejí všechny možné duchovní techniky a jinému stačí chodit do lesa a nakonec oba dojdou k tomu samému. Všichni dojdeme, ale Prozřetelnost, já raději říkám Bůh, nám připraví na míru v pravou chvíli to, co každý z nás potřebuje. Já to vnímám tak (a je to jen moje pravda v této chvíli), že nejdůležitější je, jaký život žijeme. Jak se chováme k druhým, k okolí, k sobě samým. K slabým i k těm mocným, s penězi či bez nich, ve své komfortní zóně nebo vytrženi z ní! To vše pak, každý den, je

ukázka toho, „kde“ jsme, „jací“ jsme, „kým“ jsme teď právě.

Takže konkrétní odpověď k otázce – malování a psaní jsou v této chvíli mojí součástí a nevím, či neřeším, jak moc či ne mne brzdí má hlava – ego. Pocity naplnění a radosti, které mi tvorba přináší, беру jako „dar“,

za který jsem nesmírně vděčná, stejně jako za vše pozitivní v životě. Nic „dobrého“ není samozřejmost a vše, co je v jedné chvíli, být v druhé už nemusí. A když se tak děje, je to o přijetí. Přijetí je projev pokory a pokora, jak já to vidím, je bránou k souznění se vším, bránou k Bohu. To je pro mne důležitější.

Tvoje tvorba, zdá se, prošla a prochází určitým vývojem... Jaké změny vnímáš? Jsou odrazem tvého nitra, posunu, chodí inspirace odjinud? Možná trochu intimní otázka - máš při tvorbě a nejenom při tvorbě své duchovní pomocníky?

Po pravdě řečeno, moc se tím nezaobírám. To, co mi „přichází“, to maluju. Často mne napadají také náměty na další příběhy, ale většinou si je poznamenám jen ve zkratce, protože v poslední době se nejvíce svobodná a šťastná, cítím při malování. Psaní je přece jenom více o přemýšlení, u malování se dostávám do stavu, téměř bych se odvážila říci, „blaženosti“, jedinou emocí je radost a naplnění a totální ztišení. U psaní se podobné emoce dostávají spíš až „po

práci“, při malování mi nepřijde, že pracuju. Asi jsem trochu pohodlná. ☺

A duchovní pomocníci – ty má jistě každý. Ono v podstatě každý máme všechno, protože každý jsme vším, jsme ve všem stvořeném a vše stvořené je v každém z nás. Tuhle jednotu, toto propojení s Bohem a vším jsem prožila a snad trochu, alespoň zlomečkem, pochopila. Alfou omegou u všeho, tedy i s duchovními pomocníky, je nezneužívat ničeho a vždy si udržovat pokoru. Pokud tedy někdo o něco prosí, třeba i některého z andělů apod. myslím, že by tam vždy mělo zaznít: „Bože, pokud mé přání se shoduje s tvou vůlí, pokud mi k tomu zehnáš...“

„Každý jsme vším, jsme ve všem stvořeném a vše stvořené je v každém z nás.“

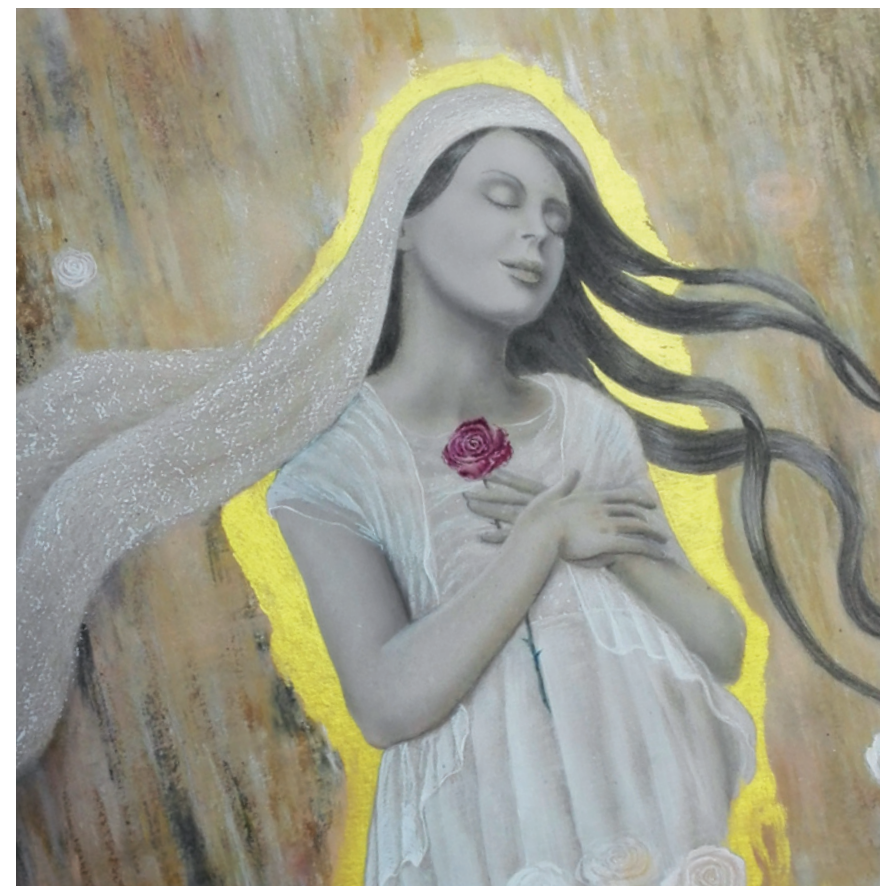
Jak se ti osobně daří naplňovat křesťanský duchovní ideál, lásku? Myslím to tak, že je někdy třeba vyrazit ze zbraní na hranice a bránit své území (myšleno doslovně i alegoricky...)?

Udržovat hranice se mi až tak dobře nedaří. Více blízkých duší kolem mne mi říká, že jsem „poznamenaná“ křesťanstvím ve smyslu „obětuj se pro druhého“. Nicméně právě nyní jsem v období, kdy si konečně začínám uvědomovat, že vše má být vyváжено. Je tedy asi potřeba i v tomto najít rovnováhu, a i když chce člověk pomáhat a být nastavený pro druhé, a vůbec pak ty nejbližší kolem, je důležité umět nastavit i ty pomyslné hranice. Snad jsem to pochopila a pomáhá mi i uvědomění, že to v konečném důsledku to prospívá i druhému člověku, nejen mně.

Dovedeš si vůbec svůj život bez psaní a malování představit?

Když člověk projde těžkými obdobími, i takovými, že celý život se v jedné minutě zhroutí a to i několikrát, odpoví na podobnou otázku, že samozřejmě ano. Člověk by si měl umět představit svůj život úplně bez všeho, co právě v této chvíli má a to i bez toho, co ho činí právě šťastným. Je to totiž život. Vše, co je nám dnes dobrého dáno, je velký dar, ale zítra to tak být nemusí.

Z tohoto uvědomění pramení zdroj spokojenosti i štěstí.

Spiritualita hraje v tvém životě zásadní roli - můžeme ji vnímat z tvé tvorby, z tvých obrazů i knih. Jaký je tvůj Bůh? Jak Ho vnímáš a cítíš? Co pro tebe znamená křesťanství spolu s Ježíšem Kristem?

To je velmi těžká otázka, protože nutí k popisování čehosi, co je vpravdě intimní prožitek, prožívání. Pokud to mám nějak vměstnat do slov, pak Bůh je nekonečně tvořící genialita, jehož esencí, základem, je Láskyplnost. Když jsem měla onen prožitek jednoty, který malinko výše popisuji, byl v něm hlavně také prožitek obrovské, ale obrovské, slovy lidskými opravdu nepopsatelné, Lásky! A ta láska byla ve všem přítomná! V každém stéble trávy, v celém vesmíru, vše stvořené a snad i nestvořené, je protkáno jakýmsi zlatým světlem, které tuto energii lásky má v sobě zakódovanou. A zosobněním s velkou dávkou této energie byl – je Ježíš.

Já jsem se poprvé setkala s jeho „světlem – láskou“, když jsem stála

vedle svého umírajícího dítěte. Od té chvíle jsem hluboce věřící (ne však vůbec ortodoxně). Jeho láskyplnost lze pocítit přes srdeční čakru, je nádherná a posilující i utěšující (všeobjímající) zároveň.

Napsala jsi knihu Cesta za horizont, je o návratu k primární esenci k potřebám duše, které někdy halí závoje ega, našich tužeb a připoutaností. Jak vnímáš dnešní společnost, současnou spiritualitu, nebo naopak materialismus?

Jsem jako každý, jenom střípeček vědomí. Každé jedno vědomí zde má své místo a v něm své úkoly. Někdo je více „doma“ ve světě materiálním, jiný zase v duchovním. Ten více myslí, ten zase procituje. Někdo je „hozený“ do rozvojové země, jiný do blahobytu... Každý žijeme právě ten svůj život a naplňováním své existence tvoříme střípek do mozaiky. Co bychom měli či

mohli prozatím určitě je, abychom každý za sebe žili co nejpoctivější život, v harmonii se vším živým i neživým, stvořeným. Jednou snad budeme schopni i cítit všichni bezpodmínečnou lásku a úctu ke všemu a nechtít nic na úkor nikoho a ničeho. Tam zatím bohužel nejsme, ale doufejme, i když to v mnohém nevypadá, že tam směřujeme. Jsem optimista a hlavně mám pevnou víru v záměr Stvořitele.

Co nového chystáš?

Ted' právě dokončuji svůj závěsný kalendář na příští rok. Na každý měsíc jeden obrázek a u každého malé motto k zamyšlení. Pak jsem také začala malovat sérii osmi zastavení k modlitbě Františka z Assisi („Učiň mne Pane nástrojem“ – mimochodem jedna z nejkrásnějších modliteb), kterou připravuji k příležitosti benefičního galavečera v kostele v Dubu v květnu příštího roku. A co se literární tvorby týče, pak sedmého prosince budu hostem na besedě Ivanky Adamcové v Praze, kde budu mít možnost autorského čtení z knížek Cesta za horizont a Šlépěje ve stopách na cestě. Z nových knih prozradím, že připravuji knížku pohádek pro děti a dávám dohromady novou knížku parabol – podobenství, která zahrne dvacet nejoblíbenějších z knihy předešlé a třicet příběhů dalších.

Bliží se Vánoce, adventní doba je časem zvnitřnění a určitého zamyšlení...

Advent a Vánoce jsou dar nám lidem. Nesou v sobě zakódované poselství, jak bychom se vlastně měli vřdycky chovat – ztišit se a otevřít se posvátnu, které nás v tento čas téměř hmatatelně zahluje, což není ale možné ve shonu a v nesdílení. Láska sdílet potřebuje a pravá obdarování jsou vřdycky pouze ta od srdce. Berme si příklad z vánočního času – tak bychom měli dokázat prožívat každý všední den. 🌟

Hana Němcová

Šéfredaktorka Sféry a nakladatelka. Zajímá se o astrologii, mystiku a odkaz duchovních tradic v životě moderního člověka.

